

3. Justitsministeriet kan endvidere oplyse, at ministeriet har meddelt flere virksomheder tilladelse til produktion af brandrør og dele til brandrør, der kan indgå i såvel morterer, artilleriammunition og i et vist omfang miner.

Herudover har Justitsministeriet til flere virksomheder meddelt en generel tilladelse eller dispensation til at foretage overfladebehandling, varmebehandling eller sprøjtelakering af dele til krigsmateriel.

4. Justitsministeriet kan til orientering oplyse, at Ammunitionsarsenalet som statslig virksomhed ikke er omfattet af lov nr. 400 af 13. juni 1990 om krigsmateriel m.v., hvilket i øvrigt fremgår af besvarelsen af spm. nr. S 2102.

Virksomheden skal således ikke have særskilt tilladelse til produktion af materiel omfattet af krigsmaterielloven, men udelukkende til eksport heraf efter våben- og eksplosivstofloven.

I fortsættelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 2102 har Forsvarsministeriet overfor Justitsministeriet oplyst, at der ikke for nærværende produceres antipersonelminer, antitankminer eller dele dertil på Ammunitionsarsenalet.

5. Justitsministeriet skal beklage den sene besvarelse af spørgsmålet, der skyldes en omfattende gennemgang af produktionssagerne.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 3:

Forespørgsel til udenrigsministeren: »Hvad kan udenrigsministeren på baggrund af ministerens redegørelse af 29. juni 1995 oplyse om dansk atomvåbenpolitik i efterkrigstiden, ikke mindst i perioden efter 1968?«

Af Gert Petersen (SF) og Keld Albrechtsen (EL) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 10/10 95. Fremme af forespørgslen vedtaget 24/10 95).

Formanden:

Jeg kan allerede nu meddele, at afstemning om eventuelle motiverede dagsordener vil blive udsat til i morgen, torsdag den 16. november 1995.

Begrundelse

Gert Petersen (SF):

I sin redegørelse af 29. juni erklærede regeringen, at Grønland i årene 1957-68 regelmæssigt blev overfløjet af amerikanske fly, der var bevæbnet med atomvåben, og nogle dage senere blev det oplyst, at USA havde oplagret atomvåben på Thulebasen i 1959-65 – det hele i strid med den i 1957 erklærede danske atompolitik.

De historiske omstændigheder ved hele dette forløb skal DUPI's bestyrelse udrede, men de fremkomne oplysninger må give anledning til en mere generel debat om den danske atompolitik.

Siden 1957 har dens hovedpunkt været, at Danmark skulle være atomfrit i fredstid. I 1963 blev det understreget, at det også gjaldt de danske farvande og havne. Formålet var at holde Norden som et lavspændingsområde, men bag denne politik lå også et dybtfølt ønske om at begrænse brugen af atomvåbenruslen under den kolde krig. Denne holdning nød bred opbakning i befolkningen, ja, var presset frem af befolkningen, og uviljen mod atomvåbnene eksisterer stadig, jf. protesterne mod de franske atomvåbensprængninger.

Vi ved nu, at der bag kulisserne blev handlet i dyb modstrid med den officielle politik i årene 1957-68, for så vidt angår Grønland, men kan vi være sikre på, at det ikke også skete efter 1968, og at det ikke også er sket i andre dele af Rigsfællesskabet både før og efter 1968? Når man løj for danskerne i 1957-68, hvorfor så ikke senere?

Det er det, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten ønsker at få belyst gennem denne forespørgsel.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Til indledning vil jeg gerne minde om baggrunden for sommerens debat om Thulesagen.

Under arbejdet med Thulearbejdernes sag dukkede H.C. Hansens dokument op, og vi stod her med et stykke Danmarkshistorie, som befolkningen måtte kende.

Spørgsmålet lyder i dag, hvad jeg på baggrund af redegørelsen af 29. juni kan oplyse om dansk atompolitik i efterkrigstiden og ikke mindst i perioden efter 1968.

Der er ikke meget at føje til redegørelsen af 29. juni. Den redegørelse havde to hovedformål.